

„Tako je i neki Samarjanin, putovao tuda. Kada je došao do unesrećenog, pogledao ga je i sažalio se nad njim“ (Lk 10:33)

Martin je u metrou jednog velikog evropskog grada; svi putnici su fokusirani na svoje mobilne telefone. Virtuelno povezani, ali u stvarnosti zarobljeni u izolaciji. On pita: „Zar više nismo sposobni da se pogledamo u oči?“

To je uobičajeno iskustvo, posebno u društvima bogatim materijalnim dobrima, ali sve siromašnijim u ljudskim odnosima. S druge strane, Jevanđelje se uvek vraća sa svojim originalnim, kreativnim predlogom, sposobnim da „sve učini novim“[\[1\]](#).

U dugom dijalogu sa zakonoučiteljem koji ga pita šta da čini da bi nasledio večni život[\[2\]](#), Isus odgovara čuvenom pričom o milosrdnom Samarjaninu: sveštenik i levit, istaknute ličnosti u društvu tog vremena, vide čoveka pored puta koga su napali razbojnici, ali prolaze pored njega.

„Tako je i neki Samarjanin, putovao tuda. Kada je došao do unesrećenog, pogledao ga je i sažalio se nad njim.“

Zakonoučitelju, koji dobro poznaje božansku zapovest ljubavi prema bližnjem[\[3\]](#), Isus predlaže kao model stranca, smatranog raskolnikom i neprijateljem: on vidi ranjenog putnika, ali dozvoljava da ga pokrene saosećanje — osećaj koji dolazi iznutra, iz dubine ljudskog srca. Zato zaustavlja svoje putovanje, prilazi mu i brine se o njemu.

Isus zna da je svaka ljudska osoba ranjena grehom i upravo je to njegova misija: da isceli srca milosrdem i besplatnim Božjim oproštajem, kako bi i ona zauzvrat bila sposobna za bliskost i razmenu.

„[...] Da bismo naučili da budemo milosrdni poput Oca, savršeni poput njega, moramo gledati u Isusa, puno otkrovenje Očeve ljubavi. [...] Ljubav je apsolutna vrednost koja daje smisao svemu ostalom [...] koja svoj najviši izraz nalazi u milosrđu. Milosrđe nam pomaže da uvek iznova vidimo ljude sa kojima živimo svakog dana u porodici, u školi, na poslu, a da se ne sećamo njihovih mana, njihovih grešaka; što nas čini da ne sudimo, već da opraštamo pretrpljene nepravde; da ih zaboravimo“[\[4\]](#).

„Tako je i neki Samarjanin, putovao tuda. Kada je došao do unesrećenog, pogledao ga je i sažalio se nad njim.“

Konačan i odlučan odgovor izražen je jasnim pozivom: „Idi i ti i čini tako“[\[5\]](#). To je ono što Isus ponavlja svakome ko prihvata njegovu Reč: da se učini bližnjim, preuzimajući inicijativu da „dotakne“ rane ljudi koje svakodnevno srećemo na životnim putevima.

Da bismo živeli jevandeosku blizinu, pre svega molimo Isusa da nas isceli od slepila predrasuda i ravnodušnosti, koje nas sprečavaju da vidimo dalje od sebe.

Od Samarjanina učimo sposobnost saosećanja, koje ga podstiče da rizikuje sopstveni život. Ugledajmo se

na njegovu spremnost da napravi prvi korak ka drugom i njegovu spremnost da ga sasluša, da njegov bol učinimo svojim, oslobođeni osuđivanja i strepnje zbog „gubljenja vremena“.

Ovo je iskustvo mlade Korejke: „Pokušala sam da pomognem tinejdžeru koji nije bio iz moje kulture i koga nisam dobro poznavala. Iako nisam znala šta ili kako da uradim, skupila sam hrabrost da pokušam. I bila sam iznenađena kada sam primetila da sam se — nudeći tu pomoć — i sama „iscelila“ u svojim unutrašnjim ranama.“

Ova Reč nam nudi zlatni ključ za ostvarivanje hrišćanskog humanizma: ona nas čini svesnim naše zajedničke čovečnosti, u kojoj se ogleda lik Božiji, i uči nas da hrabro prevaziđemo kategoriju fizičke i kulturne „bliskosti“. Iz ove perspektive, moguće je proširiti granice „nas“ do horizonta „svih“ i ponovo otkriti same temelje društvenog života.

Priredili Leticija Magri i tim Reči života

[1] Up. Otkr 21,5.

[2] Up. Luka 10, 25-37.

[3] Ponovljeni zakon 6,5; Lv 19,18.

[4] K. Lubik, Reč života, jun 2002.

[5] Lk. 10,37